

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata

Rocznie	marek	180.—
Półrocznie		90.—
Kwartalnie		45.—
Miesięcznie		15.—

Zgierz,

dnia 6 sierpnia
1921 roku.

Cena ogłoszeń

za wiersz 1-szpaltowy przed tekstem	Mk. 20.—
za wiersz 1-szpaltowy za tekstem	10.—

Wychodzi w soboty.

Ofiary na Skarb Narodowy w postaci kruszców szlachetnych

składane mogą być w następujących miejscach: w Towarzystwie Wzajemnego Kredytu, w Towarzystwie Pożyczkowo-Oszczędnościowym, w Kancelarii Gminy Marjawickiej i w Kasie Miejskiej

Dr. Rudolf Sikorski.

Samorząd miejski w Polsce i jego najbliższe zadania i cele.

(dalszy ciąg).

Głównymi stałymi urzędnikami Rady miejskiej są sekretarz miasta, który może wywierać silny wpływ na gospodarkę miejską, a dalej skarbnik, sekretarz do spraw wychowania publicznego, lekarz, inspektorzy sanitarni, Jowódca policji tam, gdzie istnieje odrębna policja i naczelnicy rozmaitych departamentów administracyjnych, których ilość zależy od zakresu działalności miasta.

Stali urzędnicy wywierają wpływ na administrację miasta tylko dzięki swym wiadomościom i doświadczeniu, a nie swemu prawnemu stanowisku.

Do najczęściej charakterystycznych rysów organizacji samorządowych władz lokalnych w Anglii należą:

- 1) Bezwzględna przewaga wybieranych rad.
- 2) Rady miejskie są nie tylko organami uchwałodawczymi lecz i wykonawczymi.
- 3) Płatni zawodowi urzędnicy są podporządkowani niepłatnym wybieralnym obywatelom.
- 4) Chcąc rozszerzyć zakres swego działania władze lokalne zwracają się często do parlamentu z żądaniem nowych ustaw.
- 5) Kontrola administracyjna wykonywana przez centralne departamenty jest stosunkowo słaba.
- 6) Spory pomiędzy władzami centralnymi i lokalnymi oraz między władzami wogóle a osobami prywatnymi są rozstrzygane przez zwykłe sądy.

Przy wyborach do rady miasta istnieją dość silne walki partyjne, zwłaszcza w większych miastach, na ogół jednak zarząd miasta nie stał się polem rywalizacji politycznych. Wiele tych samych osób zajmuje przez długi czas stanowiska radnych.

Po przedstawieniu w ogólnym zarysie zasad i obecnego stanu ustroju administracyjnego dla samorządu miejskiego w Anglii zapytać się należy, czy można odnośnie urzędzenia angielskie brać za wzór i starać się je przyszczyć do Polski? Pytanie podobne jest uzasadnione, gdyż jest wielu zwolenników tego ustroju.

Na pytanie podobne należałoby raczej odpowiedzieć odmownie. Podstawą istnienia podobnego ustroju jest Anglia sama, jej warunki przyrodzone, naród wolny i niezależny, zamożny i o wysokiej kulturze. Nie można z oka spuścić faktu, że 2/3 narodu angielskiego znajduje w koloniach i na morzu olbrzymie pole działania. doskonałą szkołę życia, możliwość wydatnego zarobkowania, pozwalającego znacznie wcześniej niż w innych, a zwłaszcza w kontynentalnych państwach dochodzić do znale-

zienia pracy, wynagrodzenia za nią i do zamożności. W samej Anglii dostarczają tych samych warunków olbrzymie fabryki i zakłady, pracujące na eksport i dla własnych rozległych kolonii. Związki pracowników wszelkiego rodzaju stoją znacznie wyżej niż w innych krajach, są znakomicie wyposażone, stopień kultury, miara ochrony jednostki i pomoce, jakie dać może społeczeństwo jednostkom przewyższają to, co dać mogą inne państwa. Miara rozwoju jednostek, skala zalet i błędów jest rozleglejsza niż w krajach nie posiadających przyrodzonych warunków Anglii. Stąd nie można żywcem brać wzorów z samorządu angielskiego ponad cechy ogólne lub zasadnicze, ostatecznie o ile dotyczy stosunku samorządu do państwa. Anglik bowiem ceni swój samorząd, bo w nim widzi wyraz swobód obywatelskich, wyraz samodzielności odpowiedniej do indywidualności ludzkiej. W samorządzie realizuje Anglik swe poczucie obowiązków obywatelskich i swe uzdolnienie do ich spełniania, a mając pełną możliwość pracy i zarobku nie szuka w zasadzie korzyści materialnych za pomocą wpływów politycznych, bo jest normalnie i materialnie wyższy od tego. Stąd pozostawia robotnik angielski uciążliwe obowiązki publiczne osobom, które się ich podjąć mogą, a ma do nich zaufanie, osoby te bowiem, jak np. sędziowie pokoju pełnili swe zadania ściśle prawnie i bezstronnie, chroniąc się od podejrzeń o prywatne, o dążenie do nieprawnych korzyści materialnych i to osobom tym zapewnia publiczne zaufanie i poszanowanie i te względy powinny być wzorem, do których naśladowania i osiągnięcia w każdym państwie dążyć należy.

Mimo wielkiego przywiązania do samorządu, do samodzielności obywatelskiej jest Anglik od tego, aby zapoznać znaczenie państwa. Owszem, każdy Anglik zdaje sobie jasno sprawę z tego, że działając w samorządzie służy zarazem państwu i że najpród trzeba być obywatelem państwa, a potem dla niego działaczem samorządowym. Anglik, działając w samorządzie, wyręcza państwo. Stąd poczucie własnej państwowości jest niemiernie silne u Anglika, jak przywiązanie do swego samorządu i jak cenie nie swej wysoko rozumiałej godności osobistej i godności obywatela, cieszącego się zdobytymi i utrwalonymi swobodami i wolnością. Zachowanie pewnych tradycji historycznych, jak np. w organizacji samorządu w londyńskim śródmieściu, jest tylko dowodem, że i przeszłe czasy przyczyniły się do obecnych wartości samorządu. Stąd uznanie tych tradycji jest zarazem uznanie pracy publicznej przeszłych pokoleń.

II.

Samorząd miejski we Francji rozwinął się znowu historycznie pod bezwzględną przewagą władzy państwowej, która samorząd uznaje, lecz go zupełnie przeniknęła, do niego się zbliżyła, lecz sobie podporządkowała. Władza ta państwowa jest od dawna wysoce demokratyczna, a szczególnie ten ułatwił i przyspieszył proces powyżej zaznaczony.

Punkt centralny samorządu obywateli przesunął się do organizacji rządowej administracji publicznej. Stąd mniejszą wagę przywiązywano do specjalnej rozbudowy samorządu lokalnego, nad którym góruje szeroki demokratyczny ustrój władz państwowych.

Dla gmin wiejskich i miejskich istnieje ta sama ustawa gminna z roku 1884. Niema w ustawie rozróżnienia między gminami małemi a dużemi. Na czele gminy stoi mer, wybierany przez Radę gminną na przeciąg lat 4 z pośród członków. Wybór mera nie jest potwierdzany przez władzę państwową, tak jak i w Anglii.

Lecz już przez sam fakt wyboru staje się mer urzędnikiem publicznym, organem władzy państwowej. Mer pełni obowiązki bezpłatnie, otrzymuje tylko zwrot kosztów, związanych z reprezentacją i administracją gminy. Do pomocy posiada mer adjunktów, którzy są rodzajem naszych ławników lub asesorów. Adjunktów, którzy również swój urząd pełnią bezpłatnie, wybiera rada miejska z pośród swych członków w liczbie od jednego do 12-tu a nawet 17-tu, jak w Lyonie. Adjunkci są jedynie pomocnikami mera, a posiadają tylko tyle inicjatywy i samodzielności, o ile im mer udzieli. Mer nie ponosi odpowiedzialności za ich zakres działania. Jedynym odpowiedzialnym wykonawczym urzędnikiem gminy jest mer, on reprezentuje urząd centralny. Z tego tytułu ogłasza i wykonuje prawa i przepisy władzy centralnej, prowadzi sprawy policji państwowej, księgi ludności, przeprowadza wybory i t. p. i w tych sprawach podlega on kontroli i kierownictwu prefekta, jako swego zwierzchnika. Prefekt jest naczelnikiem rządowym okręgu administracyjnego, zwanego departamentem. Prefekt zajmuje podobne stanowisko jak u nas wojewoda, tylko okręgi wojewódzkie są większe od departamentu. Merowie są obciążeni swym rozległym zakresem działania, po wsiah pełniąc funkcje ich sekretarzy i kierowników kancelarii gminnej przeważnie nauczyciele.

Rada gminna składa się najmniej z 10-ciu, a najwięcej 36 członków, tylko Lyon ma 54 radnych. We Francji przeto w przeciwstawieniu do Badenii holdują systemowi szczupłej liczby radnych.

Gminy powyżej 10,000 mieszkańców stanowią jednolitą okregi wyborcze, powyżej tej liczby mieszkańców dzieli się na okregi wyborcze, każdy taki okreg wybiera 4 ch radnych.

Rada odbywa co roku zasadniczo 4 sesje. Trzy z nich mogą trwać po 15 dni, a budżetowa do 6-ciu tygodni. Na posiedzeniach rad przewodniczy zawsze mer. Rada może być rozwiązana dekretem rządowym, wybory nowe muszą się odbywać natychmiast.

Rada miejska jest tylko ciałem uchwałodawczym i kontrolującym. Władza wykonawcza przysługuje tylko merowi i jego pomocnikom, system ten jest przeto odmiennym od angielskiego, gdzie Radzie przysługuje także władza wykonawcza. Merowie często zostają długo na swych stanowiskach, zwłaszcza, gdy mer i jego pomocnicy są mężami zaufania, a często przywódcami partji, posiadających większość w radzie. Podobni merowie, zwłaszcza, gdy posiadają wybitną indywidualność są prawie dyktatorami.

Obrazy rady są podane ściślej kontroli rządu centralnego. Wszystkie uchwały rady muszą być przesyłane do wiadomości prefektowi. Wiele uchwał rady, jak dotyczących: finansów, dróg, ulic, jarmaków, targów, własności gminnej, podjęcia kroków sądowych muszą być zatwierdzone przez prefekta.

Rada może wybrać Komitet lub Komisję dla rozpatrzenia pewnej sprawy, albo dla rozciągnięcia nadzoru nad pewną gałęzią administracji, ale Komisja ta niema prawa czynnego udziału w administracji. Każdej Komisji przewodniczy mer.

Kadencja Rady miasta wynosi 4 lata. Po 4-ch latach ustępuje cała Rada miasta. Zmiany politycznego składu Rady miasta są częste. Zdarza się, iż po większości mieszczańskiej wchodzi do Rady większość socjalistyczna. Wybory w dużych miastach odbywają się zwykle pod hasłami politycznymi.

Najwięcej charakterystyczną cechą systemu francuskiego zespolenia samorządu z władzą rządową jest zarząd miasta Paryża. W mieście ten zarząd departamentu Sekwany i miasta Paryża jest wspólny. Merem Paryża jest prefekt departamentu Sekwany, urzędujący obok prefekta policji. Obaj są mianowani przez rząd. Prefekt policji kieruje policją państwową i sprawuje policję przemysłową, obyczajową, sanitarną, drogową i t. d.

Dla prawomocności uchwał Rady miejskiej musi dojść do porozumienia między radą a prefektem. W stosunku do uchwał administracyjnych rady posiada prefekt prawo veto. Stąd niema paryska rada miejska tych praw, co londyńska rada hrabstwa lub rada berlińska. Dla celów administracyjnych dzieli się paryż na 20 okregów, nad każdym okregiem jest przełożonym mer i trzech adjunktów, mianowanych przez prezydenta Rzeczypospolitej, któ-

ry są tylko podwładnymi organami prefekta Sekwany. Konflikty między radą a prefektem są rzadkie, zdarzają się w czasie, gdy się tworzy większość przeciwna rządowi.

Liczne ciało urzędnicze Paryża pełni swe obowiązki wolne od wpływu walk partyjnych.

Rada miejska Paryża składa się z 80 członków, wybieranych po 4 z każdego okręgu. Radni nie otrzymują pensji, ale dość znaczne kwoty na wydatki, związane z urzędowaniem. Radni Paryża wybierani są na 3 lata. Rada wybiera własnego przewodniczącego. Prefek Sekwany i policji mogą być obecni na posiedzeniu rady i zabierać głos, kiedy uznają za potrzebne. Rada zbiera się 4 razy do roku na posiedzenie zwyczajne, przyczem sesje trwają po 10 dni, nadzwyczajnych posiedzeń rady jest tak wiele, że rada urzęduje prawie stale. Rada wybierać może Komitety dla badania spraw specjalnych i nadzoru nad administracją. Zakres działania Rady jest rozległy, obejmuje wszelkie sprawy związane z gospodarką miejską. Dla spraw departamentu Sekwany istnieje Rada generalna, złożona z 80 radnych miasta Paryża i 21 członków, wybranych z okolicznych okregów, na które się także rozciąga władza prefekta policji. Okregi pozamięskie mają swe rady okregowe, których okregi miejskie nie posiadają.

Rady miejskie francuskie działają wiele na polu szkolnictwa, dobroczynności i w sprawach społecznych. Szeroko rozpowszechnione są lombardy gminne. Miasta francuskie kładą wiele wagi na sprawy kulturalne i estetyczne wyglądu miasta, przyczem urzędzenia z zakresu sanitarnego, na które się w Anglii kładzie główny nacisk, stoją faktycznie na drugim planie. Natomiast zazwyczaj każde nawet mniejsze miasto posiada swe galerie obrazów, muzea, bulwary i piękne ogrody.

Większy udział radnych socjalistycznych w zarządach miast objawił się we wzmożonej dążności do muncypalizacji przedsiębiorstw miejskich i zakładów użyteczności publicznej.

Główną cechą francuskiego ustroju samorządowego jest jednolitość systemu, co stanowi jego zaletę i wybitne, a ponad wszystko przeważające uznanie wspólności samorządu z administracją państwową, czemu się ludność nie sprzeciwia z powodu wysoce demokratycznego ustroju władz państwowych.

Fakt, że mer jest nie tylko reprezentantem władzy rządowej, ale wprost urzędnikiem państwowym, pełniącym swe funkcje nie z tytułu poruczonego gminie zakresu działania, wywołany został zamiarem rządu, aby przedstawić w wyborze obywateli i cieszący się ich zaufaniem był przewodnikiem idei państwowej. Wykazany stosunek samorządu francuskiego do władzy rządowej jest dla samorządu wogóle wzorem zasady: że samorząd jest częścią publicznej administracji państwowej i że nie jest on celem sam dla siebie. Uzasadnienie czerpie przeto samorząd z tego samego źródła co władza państwowa oraz z potrzeby współdziałania w administracji publicznej ze strony obywateli, którzy przy tej sposobności mogą dążyć do ochrony swych interesów i do realizacji wszelkich poglądów i dążeń, mających na celu postęp i udostępnienie wszystkim warstwom społecznym udziału w dobrach publicznych i w zdobyciach cywilizacji.

Bezwzględne podleganie samorządu władzy rządowej sprzeciwia się jednak w pewnej mierze zasadzie zaufania, jakie powinna władza rządowa żywić względem swych obywateli, którym się za ich pracę w zakresie publicznej administracji należeć winna większa samodzielność i jej uznanie ze strony władzy rządowej.

Wiadomości miejskie.

Moc obowiązująca rozporządzenia w przedmiocie ograniczenia obrotów dewizami i walutami zagranicznymi przedłożona została do 15-go lipca 1922. r. Wobec powyższego podajemy poniżej do wiadomości wyciąg z cytowanego rozporządzenia.

Zakup dla celów odsprzedaży walut zagranicznych i dewiz jako to banknotów i wszelkich wogóle papierowych znaków płatniczych, czeków, przekazów, weksli, akredytyw i wszelkiego rodzaju pozostałości rachunkowych w walutach zagranicznych, dozwolony jest wyłącznie instytucjom finansowym, działającym bądź na mocy własnych statutów, bądź też na mocy udzielonych przez Rząd koncesji.

Osobom i firmom prywatnym wolno nabywać potrzebne im sumy w walutach zagranicznych jedynie w bankach dewizowych; posiadane zaś przez nich waluty zagraniczne i dewizy mogą być odstępowane tylko bankom dewizowym, lub komisjonerom dewizowym, zaś innym osobom lub firmom prywatnym.

Bankom dewizowym wolno dokonywać sprzedaży walut za-

granicznych i dewiz osobom i firmom prywatnym wyłącznie dla celów następujących:

- na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów;
- na uskutecznienie zaliczek na zapłatę za legalnie sprowadzone towary;
- na pokrycie kosztów ekspedycji i transportów towarów;
- na spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych;
- na zapłatę premii asekuracyjnych zagranicą, o ile wynikają one z legalnych umów asekuracyjnych;
- na koszt podróży do wysokości 1000 fr. szw. lub równowartości w innych walutach, jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym;
- na koszt utrzymania osób zagranicą, o ile pobyt ich tam jest usprawiedliwiony, do wysokości 1500 fr. szw., lub równowartości w innych walutach, miesięcznie na rodzinę;
- na utrzymanie zagranicą biur przedsiębiorstw krajowych, o ile działalność ich tam jest uzasadniona z punktu widzenia interesów narodowo gospodarczych;
- na wszelkie cele gospodarczo uzasadnione, o ile zachodzi konieczność dokonania zapłaty zagranicą i suma nie przewyższa 500 fr. szw. lub równowartości w innych walutach. Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu lub organów przezeń oznaczonych.

Nabywca waluty, w razie nieużytkowania jej na cel pierwotnie oznaczony, obowiązany jest zwrócić ją bankowi dewizowemu, w którym została nabyta lub Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej po kursie nabycia; jeśli kurs ten jest wyższy od dnia, w którym waluta została zwróconą po kursie tegoż dnia.

Nabywca sum w walutach zagranicznych obowiązany jest na każde żądanie Ministerstwa Skarbu lub jego organów przedstawić dla kontroli wszystkie dowody, na zasadzie których sumy powyższe zostały przez niego w banku dewizowym uzyskane.

Nabywca walut uzyskuje przez sam fakt nabycia prawo wywozu teje sumy zagranicą za odpowiednim zaświadczeniem wydanym przez bank dewizowy, który sprzedaży w danym wypadku dokonał. Zaświadczenie takie winny być dodatkowo wizowane przez polską Krajową Kasę Pożyczkową lub jeden z jego oddziałów. Adnotacje banków dewizowych na paszportach zagranicznych (art. 5f) upoważniają do wywozu waluty bez osobnego zaświadczenia i nie wymagają dodatkowego wizowania przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową.

Wywóz walut zagranicznych i dewiz, nie pochodzących z kupna w bankach dewizowych, dozwolony jest bez uzyskiwania specjalnego pozwolenia do wysokości 150 fr. szw. lub równowartości w innych walutach. Dla wywozu sum do wysokości 1.000 fr. szw. lub równowartości w innych walutach, wymagane jest zezwolenie Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z jej oddziałów. Zezwolenia takie udzielane będą za okazaniem paszportu zagranicznego.

Pozwolenia na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu, lub organy przez nie wyznaczone.

Wywóz marek polskich w gotówiznie, w czekach lub przekazach dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 3000 marek polskich jednorazowo lub 10.000 marek miesięcznie. Pozwoleń na wywóz marek polskich do kwoty 50.000.— marek polskich udziela Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały.

Pozwoleń na wywóz sum wyższych udziela Ministerstwo Skarbu, lub wyznaczone przez nie organy.

Dla wywozu weksli, wystawionych w walucie polskiej, niezbędnym jest uzyskanie pozwolenia Ministra Skarbu lub wyznaczone przez nie organów.

Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz sprzedaż ich i zastaw osobom i firmom, mającym siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu, lub wyznaczonych przez nie organów. Zezwolenie takie może być udzielone również generalnie, odnośnie do pewnych gatunków papierów, względnie pewnej instytucji.

Bezterminowe urlopowanie. Bezterminowemu urlopowaniu podlegają ochotnicy, którzy przed wstąpieniem do wojska utrzymywali najbliższą rodzinę, jak żonę, ojca, matkę, braci lub siostry. Do podania o udzielenie urlopu powinno być dołączone odpowiednie zaświadczenie Magistratu, że rzeczywiście dany osobnik przed wstąpieniem do wojska utrzymywał rodzinę.

Świadczenia pochodzenia bydła. Zainteresowanym podaje się do wiadomości, że każda sztuka bydła rogatego, wyprowa-

dzana poza granicę miejscowości stałego pobytu, bez względu na to w jakim celu się to dzieje, musi być opatrzona osobnym na każdą sztukę opiewającym świadectwem pochodzenia. Świadectwa te wystawia Magistrat i są ważne tylko 10 dni.

Sztuki bydła rogatego, spotkane poza granicami miejscowości swego pobytu bez świadectw pochodzenia, mają być w miejscu zatrzymania przez zarząd gminy umieszczane w odosobnieniu na koszt właściciela. Zwolnienie zatrzymanego zwierzęcia może nastąpić dopiero po stwierdzeniu stanu jego zdrowia na koszt właściciela.

Komunikat. Biblioteka Zawodowa Graficzna (Warszawa, Bracka 18 m. 39) przystępuje do opracowania historii przemysłu współczesnego graficznego w Polsce — zwraca się do wszystkich zakładów graficznych, które z powodu braku adresu nie otrzymały dotychczas kwestionariusza, aby w terminie do dnia 8 sierpnia 1921 r. nadesłały pod powyżej podanym adresem następujące szczegóły: 1) Dokładny adres. 2) Dokładne brzmienie firmy. 3) Rok założenia. 4) Ilo obecnym zatrudniana pracowników. 5) Ilo i jakimi maszynami firma rozporządza. 6) Roboty ważniejsze wykonane w własnym zakładzie. 7) Czy firma posiada własne godło. 8) Kiedy użyła go poraz pierwszy. 9) Kto je projektował.

Odbitkę godła uprasza się dołączyć dla reprodukcji.

W sprawie wydawania paszportów do St. Zjednoczonych Ameryki Północnej. Wskutek uchwalenia w St. Zjedn. Ameryki Północnej ustawy emigracyjnej ilość emigrantów polskich, jakiej zgodnie z brzmieniem tej ustawy, może być do dn. 31 czerwca 1922 r. udzielone prawo wjazdu do St. Zjednoczonych nie przekracza 31000.

Liczba osób, posiadających już ostemplowane paszporty do St. Zjedn. z oznaczoną datą dla uzyskania wizy wynosi do grudnia b. r. według obliczeń Generalnego Konsulatu Amerykańskiego, około 90000.

Wobec tego stanu rzeczy wydawanie nowych paszportów na wjazd do St. Zjedn. przy istniejących warunkach ograniczeń wywołanych pomienioną ustawą, byłoby bezcelowym i narażałoby nowych kandydatów na wjazd, na stratę czasu i bezowocne zabiegi.

Ze względu na powyższe zabiegi i dla zwiększenia szans wjazdu osób, które już obecnie posiadają paszport, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza niniejszym niezwłocznie wstrzymać wydawanie paszportów zagranicznych wzoru 1-go i 2-go (zał. 1 i 2 do Instrukcji Min. Spr. Wew. z dn. 16/IV 1921 roku № BB 490) do St. Zjednoczonych Ameryki Północnej aż do odwołania, w wypadkach jednakże wyjątkowych o ile Urząd Emigracyjny urzędowo poświadczy, że niezależnie od przepisanej przez ustawę normy, procentowej petent otrzyma widzę od konsula St. Zjednoczonych Ameryki Północnej, paszport zagraniczny na wjazd do St. Zjednoczonych może być wydany na zwykłych dotyczących emigrantów za ocean zasadach.

Zastrzeżenie przytem wyraźnie, że paszporty do Kanady, Argentyny, Brazylii, Palestyny, Australji i Afryki mogą być wydawane w dalszym ciągu bez ograniczeń.

Celem umożliwienia wjazdu osobom posiadającym już paszporty do Stanów Zjednoczonych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że osoby zamierzające wyjechać do St. Zjednoczonych Ameryki Północnej, a nie posiadających na swych paszportach tekstu z wymienieniem ich urodzenia oraz ich obywatelstwa (polskie lub Imperjum rosyjskiego) winne się zgłosić do Urzędu Paszportowego, który dany paszport wystawił lub do Urzędu Paszportowego miejsca ich obecnego zamieszkania celem uzupełnienia wyżej wymienionych braków w paszportach, bez czego Konsulat Amerykański wizy nie udzieli.

Obowiązek udowodnienia obywatelstwa należy do petenta, przyczem osoby nie będące w możności udowodnić obywatelstwa polskiego, należy uznawać za obywateli b. Imperjum rosyjskiego, o ile i pod tym względem nie nasuwają się szczególniejsze wątpliwości. Od osób, które przedstawiają paszporty, wydane przez inne Urzędy Paszportowe, w razie jakiej wątpliwości należy żądać potrzebnych wyjaśnień od władzy, która paszport wydała (porozumienie się z tą władzą może być osiągnięte na żądanie petenta drogą telegraficzną na jego koszt).

Ponieważ dotychczasowa praktyka wykazała, że większość osób z prowincji, zgłaszających się w Wydziale Paszportowym Komisarza Rządu miasta st. Warszawy zazwyczaj nie jest zaopatrzona w dostateczne dowody, które łatwo mogą być uzyskane w miejscu ich zamieszkania, i brak których bardzo ujemnie wpływa na szybkość załatwienia, podaje się do wiadomości emigrantów, że leży w ich własnym interesie, by sprawy uzupeł-

nień w paszportach załatwiali, o ile możności w Urzędach Paszportowych, które paszporty wydały lub w Urzędach paszportowych miejsca ich zamieszkania.

Zastrzeżenie się wyrażnie, że powyższe dotyczy tylko paszportów osób, wyjeżdżających do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

O opłatach stemplowych. Celem nakłonienia społeczeństwa do przestrzegania przepisów o opłatach stemplowych, a w szczególności do uiszczenia opłat, przypadających od podań i załączników, wydało Ministerstwo komunikat z dnia 4 kwietnia r. b. ogłoszony tak w pismach codziennych, jak również w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. № 15, poz. 167)

Komunikat powyższy nie odniósł jednak spodziewanego skutku, gdyż do Władz i Urzędów państwowych wpływają w dalszym ciągu podania, bądź w zupełności nie ostemplowane, bądź zaopatrywane znaczkami niższej wartości, niż przepisana.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu przypomina ponownie, że podania wspomniane podlegają opłacie stemplowej w wysokości 10 mk. od pierwszego, a po 5mk. od każdego dalszego arkusza, oraz 2 mk. od każdego załącznika.

Przypomina również, że opłaty stemplowe są na równi z podatkami — jedynie w innej formie — daniną należną Państwu, a uchylanie się od obowiązku uiszczenia tych opłat jest czynem karygodnym.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zaznacza, że w myśl art. 24 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. PR. NR. 14, poz. 145) podanie nie ostemplowane nie może być załatwione przed dostarczeniem brakującej opłaty stemplowej o ile zaś ta ostatnia — mimo wezwania — dodatkowo uiszczona nie zostanie, podanie niezadowolone zwraca się prosiącemu.

Rygor powyższy, powodujący zwłokę w załatwieniu pilnych niejednokrotnie spraw, jak również brak możności uchylecia się od dostarczania stempla, wobec ciężącego z ustawy na urzędnikach państwowych czuwania, aby przepis o opłatach stemplowych ściśle wykonywano, powinny osoby wnoszące podania — chociażby ze względu na ich własny interes, pomijając już wzgląd na dobro Państwa — do zaniechania dotychczasowej praktyki.

Ogłoszenia urzędowe.

Ogłoszenie.

Z powodu długotrwałej suszy coraz częściej czytamy o pożarach lasów, powstałych przez lekkomyślne rozpalanie ognisk w pobliżu lasów lub rzucanie niezgaszonych zapalek i papierosów.

W trosce o zagajniki i lasy miejskie Magistrat niniejszym zwraca się do wszystkich mieszkańców z prośbą o przestrzeganie zakazów chodzenia po zagajnikach, palenie w lesie i zagajnikach papierosów, rozpalanie ognisk w pobliżu tychże.

Winni przekroczenia powyższych zakazów będą pociągnięci do surowej odpowiedzialności:

Burmistrz Jan Świrsz.

Ogłoszenie

Magistrat m. Zgierza podaje niniejszem do wiadomości, że w środę, dnia 10 sierpnia r. b. o godz. 11 rano w Magistracie odbędzie się publiczna sprzedaż 30 sztuk drzewa okrągłego z posuszku około 30 mtr³ począwszy od sumy Mk. 800.— in plus za metr.

Chcący brać udział w licytacji winni złożyć w Kasie Miejskiej Mk. 6,000.— tutulem kaucji.

Akuszerka dyplomowana udziela porad, przyjmuje chore, dyskrecja zapewniona. Niezamożnym ustępstwo. K. Sanecka, ul. 3-go Maja № 20.

WAŻNE! Dla posiadaczy i posiadaczek maszyn do szycia. Najbardziej zliberowane maszyny do szycia naprawę gruntownie i czyszcze na miejscu i na poczekaniu.

Wiadomość: Strykowska 57 w sklepie.

Kausik Marjan zgubił portfel, dowód osobisty, kartę powołania, zezwolenie na broń L. 103 i umowę prywatną na 120,000 marek Łaskawy znalazca raczy oddać do Magistratu za odpowiednim wynagrodzeniem.

Magistrat, Zgierz.

Konkurs.

Magistrat m. Zgierza rozpisuje niniejszym konkurs na sprzedaż nawozu, uzyskanego z zmiatania rynków i placów miejskich.

Zawierający umowę obowiązany będzie do podstawiania po każdym dniu targowym i jarmaczny porokonnego woza i każdorazowego natychmiastowego zabrania śmieci.

Oferty należy składać do dnia 10 sierpnia r. b. w Magistracie. Bliższych informacji udziela Biuro Wydziału Budowlanego. Zgierz, dnia 28 lipca 1921 r.

Magistrat

Rozporządzenie

Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1921 roku w przedmiocie uproszczonego rozliczania podwyżek opłat dodatkowych, należnych od lokatorów w myśl art. 5 ustawy z dn. 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów.

Celem ustalenia sposobu uproszczonego rozliczania między właścicielami dymów a lokatorami podwyżek opłat dodatkowych należnych od lokatorów w myśl art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. Rz. P. № 4 z roku 1921 poz. 19) — zarządza co następuje:

§ 1 Ogólną sumę zwwyżki rzeczywistych ponad normy z czerwca 1921 r. wydatków właścicieli domów na opłaty dodatkowe, określone w punkcie 1 art. 5 ustawy oblicza się na podstawie tych wydatków, poniesionych rzeczywiście za dany okres (miesiąc, kwartał). Suma powyższa będzie pobierana przez właścicieli domów od każdego z lokatorów w wysokości odpowiedniej, obliczonej na podstawie § 2, po upływie danego okresu, czyli z dołu, wraz z komornem za okres następny.

§ 2. W celu rozłożenia ustalonej za określony przeciąg czasu ogólnej sumy zwwyżki wydatków na opłaty dodatkowe pomiędzy poszczególnych lokatorów należy powyższą sumę podzielić przez ogólną sumę komornego, pobieranego od wszystkich lokatorów domu w tym samym okresie czasu i iloraz mnożyć przez sumę komornego, płaconą przez każdego lokatora. Otrzymane iloczyny określą sumę opłat dodatkowych, przypadających na każdego lokatora. W ogólną sumę komornego należy wliczyć także kwotę, jakoby się należała tytułem komornego od pomieszczeń, zajmowanych przez właściciela domu lub przez jego zarządcę.

§ 3. Wykazy obliczonych na podstawie § 2 opłat dodatkowych winni być wywieszane i stale utrzymywane w bramie domu.

Lokatorom służy prawo sprawdzania prawidłowości rozkładu i wyliczenia przypadających na nich opłat na podstawie rachunków i innych dotyczących opłat dokumentów, będących w posiadaniu właścicieli, względnie administratorów domów, którzy są obowiązani przynajmniej raz w miesiącu w dniu, wyznaczonym przez nich na ten cel, okazywać te dowody na żądanie lokatorów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Pezydent Ministrów: **Witos.**
Minister Sprawiedliwości: **Sobolewski.**
Minister Spraw Wewnętrznych: **L. Skulski.**
Minister Zdrowia Publicznego: **w. z. Chodźko.**
Minister b. Dzielnicy Pruskiej: **W. Kucharski.**

Licytacja.

Magistrat m. Zgierza podaje niniejszym do wiadomości, że we wtorek dn. 9 sierpnia o godz. rano odbędzie się na placu miejskim przy ul. Wesołej róg Średniej publiczna sprzedaż: wybrakowanych młotów, kilofów i tomów.

Zgierz, dnia 3 sierpnia 1921 r.

Magistrat.

SPRZEDAŻ OBUWIA

wyrób warszawski
skórzanych damskich, męskich i dzieciennych oraz płóciennych, filcowych i pokojowych sandałek. Zgierz, ul. 3-go Maja № 53.

STRASFOGEL.

Dyrektor jednej z tutejszych firm poszukuje od zaraz pokoju umebłowanego.

Oferty składać w redakcji pod „zaraz”.

Przybłąkał się pies maści czarnej — podpalany. Do odebrania u Konopskiego, ul. Szeroka 2.

Druk M. Nowicki i S-ka Zgierz.